

Vasi⁶ ruba
od c. 33

★ OSADNÍ ZÁBAVNÉ ČTENÍ ★

VOŠÍ ŘEKA

č. 33

PROTIVÍN 1990

Vydává

TO. ČERNÝ HLAVAN

Erb s chodskou psí hlavou patří sdružení skautů Psohlavců. Kompasová lilie je mezinárodním znakem skautského hnutí. „Mudrý kruh“ je symbolem Setonovy Ligy lesní moudrosti — woodcraftu. „Mudrý kruh“ přijalo za svůj odznak také trampské hnutí. Poslední (vpravo) je odznak českých skautů od roku 1918

17. listopadu jsme trolejovými po žlutém potoce a nešli ani zdání co se zatím děje v Praze. I když již bylo něco cítit a všichni jsme tušili, že to takhle dál nejde, nikoho nenapadlo, že tak rychlý bude mít vše průběh. Fanatujeme a vzpomínáme na krásné dny okolo 17. listopadu. V duchu jsme děkovali študákům a i u nás v Proletivě vše s nimi prožívali. Škrtěti s nás vyndali dvacet let staré trikolory pietně schované v dob dávnych. Za těch dvacet let trolejování všude co je to mít v neovbedě a útlaku. Fanatujeme strhávání osadních domovenek, vykazování s měst i voí, postupné kontroly osobních věcí i neustálé kontroly ve vlacích v pohraničních oblastech Šumavy. Hněsí s nás se sdastaili v roce 1976 na horní hranici "Vítání jara". Šaradské setkání se stalo střesným dekladem a projevem bespráví a zla. Nejlépe všude, co je to mít proti sobě-resvíděné a tupé pomocníky-šickající psy i mazepal. Vše mělo vždy debru na trestní komisi kde nás odsoudila vždy skupina lidí kteří se nikdy netěšili veřejně oblíbeně a do služebch lidí měl machy s nima daleko. Věak nebylo pomoci. V té době stačil na troleje jeden provokátor-udání a pak už jen protokel a pokuta. Ne, není třeba se vůbec stít, ale macho by se mělo i našim přičiněním zmlát. Nemáme již dovolit aby se s nima jednalo jako šřive a aby vše řebila skupina slušných a resuných lidí. Trolejové jsou svyklí jednat rovně, snad až někdy nec přinečate, jak to bývá u lidí kteří jedí s jednoho stůru. Trete násme ovšem jednu nevyhodu v běžném životě-jdeme do všeho jak jsme svyklí a nepočítáme s intrikami a nepostivostí. Je nám proto jasné, že jen důsledná demokratizace našeho života smeoání zla a bude sáruxou že se nebudou očekovat surové zákreky proti našemu trolejovému hnutí. Je i to jasné, že ani s naší strany nebude k tomu dána příležitost. Vždyť všichni násme dáti a chceme aby mohli svedobně a lépe žít. V jednom budeme vždy štejnai-oudeme vždy stát na straně těch, jímž je křivděno a klasitě jak bylo i šřive svykas oudeme říkat svůj náser. Vše co se okolo nás dnes děje má naši podporu.

. ARDU .

Fanatuj, že i když jsi smrtelný člověk
a máš omezený čas k životu-míšes des-
pět lásekou k přírodě k nekonečnu a i
k věčnosti-vidět všechno, co je, co bý-
valo a všechno, co bude. - KPIAUKOŠ -

Nejí nic neráino, než k válí dešti či
dnavě nebo strachu před hladem a sma-
nělostí nedejít tam, kam si člověk
předsevzal.

š potlachů byla vždy petiš. Čtáte jaké petiše měla osada I.O.Smyk.

sepsal Olaf- I.O.Smyk - Iznov. Potlach k 20.výročí osady . 1,2,3.zvůten 87

š uspořádání potlachů mají téměř všechny osady nemálo problémů. Snad jen "old party" jako osady Utah, Stracanka, Šedí oddechů aj tvoří vyjítku. Tam je asi vše už sježdě a povolení k takové akci mají kamarádi z těchto osad vždy v kapse. Nechci se dotýkat těchto jistě jinak dobrých kamarádů, ale co máme v : to dobře dělat my "přespoláci" trempové. Když přijdeme na MNV, poleší, ŠNH-nikde s povolením nechte nic mít a představují si pod tím bůh ví co. Když jsme žádali povolení k pátému výročí vyřešili to na MNV velmi lišákky. Řekli nám : "Ky to povolíme, ale hygienik to zakázal. V lese jsou nakažená klíšťata. Přitom do lesa chodilo celé procesí turistů, pionýrů, babiček a to nikomu nevadilo . Paradox. A proto není divu, že drtivá většina trempů to řeší "anternou". Dochází pak často k různým nešvarům a tahaničům.

1.května 1987 měla naše osada - Smyk - 20.výročí svého založení. Samozřejmě jsou také kulatiny důvodem k oslavě. Nastalo plus shonu ohledně místa, zhotovení placek s občerstvením a vším co k potlachům patří. Jelikož se nám zanesl fiek nedaleko Kresové a Jeskyně, rozhodli jsme se potlach udělat zde. Š povolení k potlachům nikdo ani neuvážoval, protože by jsme ho stejně nedostali. Takže jak velí tradice "anternou". Zaslali jsme svadla a tak se sobátkem května sjelo pobežmaně trempského národa. Hrsy ale stále slušné stanové mš- tečko, protože mnozí kamarádi šli s sebou děti. Štežár byl cvičen vlnkami sčastnělých osad. Slavnostní ceremoniál byl zahájen "Vlajkou". Když byla sč- bava v plném proudu, objevilo se pět příslušníků VŠ a hned s dvěma psy a sč- la štára. Nechybělo ani několik pomocníků. Po prokoumání občanských práků se ptal nadporučík- kde nám vůbec dovolil bivakovat v lese a rozdělát ohně a vůbec...další otázky jen přebly: jak šžete bez organizace pít pivo v lese- kde je vedoucí pořádatel- Proč raději nesejdeme doma s dětma jako slušný a i spokojený lidí a další nezmyslné otázky. Ptal se také na to, jak je možný, že se známe, když jeden je z Ostravy a druhý z České Křebové. Škrátky jsme pos- heli, že jim není co vysvětlovat a tak jsme čekali co se z toho vyklubá.

Ohně se musí zhasit a okamžitě odejít. Pak se ještě radili a pak milestivě - vyměšli ortel: tak tedy pokračujte, ale buďte hodní, slušní a nespívejte spros- té a pobuřující písně před dětmi. Ráno v sedm hodin tu není po vás šstát ani stopa. Zabídlí jsme jednomu podnapilému pomocníkovi korbílek a tím jsme mu možná zachránili život před akutnou smrtí dehydrací. Pak totálně zmlsli a byl klid. Ráno jsme seděli dšle než do sedmé hodiny. Šikdo pak nepřišel . Ale poslali šápis na ŠVŠ do Šrutálu. Tam se tomu zasmáli. Knají nás už dva- cet let a vědí, že podle evidence nemáme žádná přšsery. Vše dopadle tentokrát OK - ale kamarádi od jiných ohně mají jistě horší zkušenosti. Snad se nyní - vše šlepš a u ohně bude šaja.

pro Vosí řeku OLAF.

šlove k historii : O S V O B O D Ě N Ě P R O P I V Ě N Ā - 1945.

V pondělí 7.května za pomoci tří amerických vojáků, kteří náhodně přijeli se štákně do pivovaru pro pivo byli Němci od Luftwafe v pivovaru zneškodněni a odštrojeni /190 mužů/. Američané měli jen pistoli a rynchlopalcou pušku. Byli odštrojeni i vojáci německé armády v šanku a škole. Šin bylo šinkano naše štrani a partysánské rota zcela ovládla situaci. Š něco později přijel do Protivína od Vodňan americký tankový oddíl pod vedením kapitána I. Downa . Vojáci Rudé armády počaly projíždět Protivínem až ve štvrtak 10.května po 14.hodině. První oddíly přijížděly od Šyna a pak od Šluboké.

13.května došlo ve vile štektora Švebedy k důležitěmu jednání mezi veliteli Rudé armády/generálmajor Šegánov/ a americkou armádou/generálmajor Š.L.Irvin Jednalo se o demarkrační čáře. Šerady byly ukončeny 17.května v šáneckém par- ku. Američané pak odletěli na devěti letadlech. Šetiště bylo na poli U Křičku směrem k Šboře.... Ša americké vojáky kteří také osvobodili naši vlast jsme museli pověšně šapomínat. Šš bohudík nemáme, a tak v květnových dnech uctívě i jejich památku, tichou vzpomínkou a nebo vyvěšením americké vlajky.

. Jarní sonet .

Signály blutých pampelišek
s explozí zeleně ve všech odstínech
probouzí spáče ve zdech apatie,
který probuzen živě pije
vonavý čas, jenž na rtech
samechá chuť propasti i výšek.

Red medrou cichou nebo
ze slatou přilistou má záplatu
sarně srdce rozem zapírá
v předtuše neodkladných návratů.

..... Hanka

..... OSADY CO ZEMĚ: P. O. ČERNÝ SUP - PÍSEK -

Osada Černý sup - Písek byla založena po dohodě kamarádů Vlčete, Kočky, Míni a Manketa. Prvním šerifem se stal Míša a osadní píseň se stala jednoblasně píseň Supi. Tak jsou přijati kamarádi Vokoun a Dábel, Ríša. V dalších volbách šerifa byl zvolen Vlče-kronikářem Ríša- bankéřem Míša a kamarád Kočka se po uvážení všech stal odborným poradcem ve věcech právních. První potlach tehdy mladé osady se konal o velikonočních roku 1966 na říčkách. Tehdy se tohoto potlachu účastní asi 250 kamarádů. Tak už se osadní život rozjíždí na plné obrátky. Také k historii Supáků. Nutno ještě připomenout, že tahlejší trespaké dání v Písku bylo velké. Připomeňme osady s těchto silných trespakých reků z města na Otavě: T.O. Kouřáci-T.O. Pálnoční alunce - T.O. Špláku T.O. Dakota - T.O. Hudičky - T.O. Slatá řeka - T.O. Casas - T.O. Nevada . Vzpomeňme i na Předáka a duo Kobry. Slavná doba Písku se jistě ještě vrátí.

..... KDO BYLI NAŠI LEGIONÁŘI

Mnozí dědové i pradědové našich rodin museli do I. světové války. Někteří se nevrátili. I těch co byli zajati a nebo přeběhli na ruskou stranu - bylo moc. T.O. Masaryk, posáději vytvořil s těchto jednotek Č.s. LEŠIE. Počítal s nimi jako pro základ nové Č.s. armády v nově vznikajícím státě. Však nový režim začínajících sovětů v nich viděl své nepřátele. Tito stateční vlastenci se museli prebojovat celou Sibiř až do Vladivostoku, kde nalodění se po dlouhých letech vraceli do rodné vlasti. Při našich toukách po blízkém i vzdálenějším okolí vidíme snad v každé vai penáky těch kteří se nedožili nového Československa. Legionáři se v různé době neprávem odsuzovali . Krote doporučujeme přečíst si literatura o této mnohému z nás nejasné době, je to zajímavé.

..... KOn

Hillo-dnes jsem měl krásnej sen.
A co se tě prosímž sdálo?
že jsi mě pájčil 500 Kčs.
To siže dost-ale mákeš si je nechat .

Než 11 prosince těsně po půlnoci položil své tělo na železniční trať Stanislav Zárubnický svaný Houla - prodal a rozděl své desky, knihy i archiv a napsal si svůj epitaf - básně R 13:

Dvě světla s černou tlamou
těžko ano ještě sklameu
posvítí v jedné chvíli
na cestu k mému cíli
A až uvidíš vsadu koncectou
rudou kradu
zapomeň moje jméno
- už bylo odvezeno .

Šuk už nebudete číst Houlovo básně a ani jeho postřehy z Port. Houla jistě věděl proč? Ale ano, těch co ho znali znají na rtech stejné slovo P R O Č Y

V
Z
O
K
I
M
K
A
E
K
A
M
A
M
M
D
I

Byden před Vánocema roku 83
nás sarmoutila správa o nena-
dálé surti kamaráda

V L É D I P O D L E Š Ť KA

Všichni jsme ho znali jako
dobryho kluka a i jako vítěse
prvního závodu SVOMKUBRICH
ZÁVODŮ KOPRUBŮ. Aco nás uraf
že se Dag nedošil těchto krá-
sných chvíli-svobody a „že nen-
jít mezi náma. Vzpomínám.

..... SLATEKOP CAMP REKAL .

Obloha je jak s elova a pochmurný je den
sněhem savitá krajina a na kámen surslá sen.
Černý havran zpívá píseň skřehotavou
že na Blanici si podal ruce podsim se simou.

Na tento místě stával Slatekop camp
kde na kytaru hrával u okně protivínský tramp
šrobové ticho kalen a eben, ten už dávno nehoří
...kříd stracených kamarádů
výmluvně za vše hovofí.

Zbylo jen pár sašleutých fotek
na nich tváře co dofe znám
tváře stracených kamarádů
co za šiva pohřbil život sám...

112

Jednoho dne jsme se narečili a jednoho dne všichni odejdem do nebeských
levišt. To mezi tím je naše. S tím smíme hospodafit, v ten můžeme být i
výtvarnými umělci života, propájeného nám vesmírem. Ne, nezáleží na pen-
sích, na titulach, na moci či glávě. To všechno nemá cenu s hlediska náhro-
bního kamene-život je teď, teď právě, ať praf s nebo je hešky. Spokojenost
posit štěstí, klidné svědomí můžeme najít pouze v sobě, nie a někde nám
je možné přinést s ventí. Nikdo však nebude léčit naše neštěstí. Ve chví-
lích duševních nebo existenčních tísní potřebuji samotu v přírodě, malý
cham a nebo s hvězdami
F.A. BLŠPHEM.

UŽ VŠIK : V časopise SVĚT PRÁCK - vychází ob čísla list s názvem
P R A K P - je to celkem dobrý-řídí Moby Dick a Sam Jaličák.
Ve stejném časopise vychází na zadní straně i kreslený se-
riál od populárního kreslíře Káji Šauška/barevně/.

REKLAMA -- REKLAMA -- REKLAMA -- REKLAMA -- REKLAMA

Dobré počtení i nákup všech knih, všech šárů
i velikostí - majistie knihkupství J. Plívové

----- P R O V I V Ů N - N Ě N Ě Š Ť -----

Podzim roku 1976. Druhá osada ve městě Platan city pořádá na campu pod majestátním Doubínem indiánské hry. /camp Zlatokop/. Kamarádi z písecké osady P.O. Thera- Hejkal a Pálniklár nakreslili opravdu moc pěkné plakety do soutěží a pak už klání máše začít. Účastní se naše osada Minnetaki, kamarádi z Volňáků i již známá P.O. Thera aj. Takhle dopadle několik soutěží s campu Zlatokop:

Trestanecký běh : 1. Volňáci . 2. Thera . 3. Minnetaki .

Hod kamenem : 1. Mill . 2. Grizili. 3. Hejkal .

Přetah osad lanem : 1. Minnetaki . 2. Volňáci . 3. Thera .

Pak začíná slavnostní chvíle- zapálení ohně, hranici na tomto krásném koutku v pomezí Šumavy zapalují šerifové účastníků osad. Třempská hyana posalu doznívá a roje jisker letí k oblase nad údolí Vosí řeky. Písničky pak snějí až rána. Ráno když mlha stoupne nad údolí, je sebráno fotbalové klání. První jsou favorizováni Volňáci. Pak už jen zbývá zvolat společné AHOJ campu, kde jsme v těchto podzimních dnech prošli krásnou chvíli a jdeme na vlak přes náhorní pláňin směr Frachatice. Rádi na podzim roku 1976 vzpomínáme.

I ve vředném životě dochází k radostným událostem. Kamarád Soerry z Volňáků se rozhodl opustit svobodnou stezku. Třempský roslinčkový obřad je uskutečněn v "srubu" ČZK u nádraží. Speciálně upravené pivo pro tuto příležitost je nám obvaným nepřitelem. I Tom s Minnetaki má radost. Narodila se mu již druhá dcera tentokrát to odnese Ringobar v oblasti Kratošinské.

Sež také jedeme již za sněžových plískanic dohodnout stavbu tolik touženého srubu. Muž v zelené kanizele nám slibuje, že se nějakou malou "brigádičku" se nějaké místo najde, ale moc nevěříme. Alespoň víme jak jsme na tom. Nutno je připozenout jednu podivnou příhodu. Šunkovi se zjevil dole u Šábrského mlýna sám velký Manitá. Celý následující den s ním nebyla ta správná řeč. Dokonce sahal k restarování všech, pít i malinevku. Konečně se našel někdo kdo má na nás ten správný vliv.

Kamarád Šuma nás sve na chatu do Nezabělova. Ládný komfort- jen na přespání. Prá. Prá. Prá. De osady Volňáků je zde přijat kamarád Dšim a Bejk z osady Minnetaki sískává tajemnou přezdívku - Těhotný sních. Zakevř deštivý vandr se nám ještě nepodařilo prořít. Ještě, že byla střecha nad hlavou.

Tom rozdál další číslo osadního časopisu Minneták - v pořadí šesté.

Jednoho dne očití svědkové nesou správu, že tam někde na sever od Ringovo baru se nalézá věska se sachovalou tvrsí a krásnou klanutou šumaváckou hespádkou. Nalse odolat. Nutno vše prozkoumat a správy potvrdit. Na průzkum jedou v tento kraj: Tom, Bejk, Žit, Šunka, Šesan, Bill, Míra. Vše bylo dementováno. Kraj i při lehlé treapovna prozkoumána a navána u "Kvaltovky". Domorodci jsou hodní.

Vánoce roku 1976 slavíme na tradiční "Vánoční slezině" u Podejručky. Velká selest i legrace. Zde také padl návrh na oslavení "velkého posledního večera" - zde v místnostech této osvěžovny. Šbast byla znova velká. Nechyběla pravé třempská tombola-kapela-soutěže i nenahraditelný humor. Všichni si popřáli hodně : hodně volnosti i více ohybějící svobody do roku 1977. Však také rok následující bude velmi pestrý. Ale kdo o tom tehdá ví?

.....
 Čím je člověk starší, tím jsou větší ziny
 skazenější mládež a život větší pes.

.....
 Kloupe myšlenky má každý. Ale jen moudrý je
 samlouje.

.....
 Píchla ho včela. Nadělal tolik kraválu, jako
 by zkončila život ona, někde on.

.....
 Kdo má chytrý rodiče, neví po kom je blbej.

Kamarádi a křetivina-kdo by poznal skanta, trepa, hučebník a tak i trochu osvátelatele Pepu HUCKA. Kdo by si na něho rád nevzpoměl. Pepa Hucek je ten se velkou loutkou již od roku 1968 -projel mnoho států a poznal jistě hodně lidí a i přírodních krás. Před dvěma roky se Pepa odsídlil a pár lidí dokonce roznášelo řeč, že ho hledá dokonce Červená kříž. Byla to blbost. Upek je pravdou. Pepa je na světě a již se vášnivě těší jak se podívá domů. Domů do své SVOBODNÉ a KAMARÁDŮ vlasti. Proto mu všichni přejeme, aby se na to povedlo.

Koncem ledna přišla na slozina kamarádka Markýsa dopis od Pepi z USA: . Spadl mě i všech kamarádů kámen se srdce. Pepa žije, konečně se osval. Odpovídali jsme na jeho dopis, lístek/před vánci-ale donesl na starou adresu do Colorada. Tento dopis je psaný skantaké rodině Sekundě a všem skantům a kamarádům které Josef znal. Otiskujeme k přečtení převážnou část dopisu-osobní vřelost určená pro adresáta neotiskujeme. Díky Markýso.

01-10-1990 Conway
Massachusetts
USA.

Drazí Všichni tam doma.

V první řadě se Josef omlouvá, že nemohl dřív napsat a pak už píše: Noutikale se mi snadno, ale musel jsem a Vy víte proč. Mě se věci u Vás snažily a já s medlím na to, aby "scouting" byl nas obnoven a mohli jsme si saspívat-"Jsi zase svobodou, ty Český Junáku". Stále vidím tu první dekorační ve vývěsní skřínce naproti soukromé jako dno - i cestu do školy jsem tenkrát zašilichodíval -jsem knany. Rovně věřím, že bude skouting obnoven a to už na počest. Musíte mi s všem referovat a až budete mít zase ten pravý český skautský tábor a tím našim našim ženám pro dobrou věc, věřte, že se tam na Váně podívám, i kdyby me to mělo stát poslední dolar. Každý v celé Východní Evropě se seběhly tak náhle, že jsem tomu sprvu nesohl ani uvěřit. Byla toho plná televize, ani Vy jste pravděpodobně telix neviděli tam u Vás doma, jako já tady na oceánu. Američané jsou našimi všemi známi k dobrému a mistr Horbačov je našim rukou.

Jistě Vás zajímá, co se se mnou děje - asi si myslíte, že me pohřbila lavina v Skalistsk horách, které mám tak rád. Jel jsem, s jiných důvodů jsem v roce 88. Colorado opustil a přesídlil spět na Východní Pobřeží. Běl jsem nějaký čas ve státě New York poblíž New York City-půl roku ve státě Maryland, kde jsem dost dobře placenou práci, ale kde nebylo možno normálně vegetovat, co se týče počasí. Já jsem spíše pro slun a hlavně zašněženou, léta ne moc horké a hlavně ne vlhké jinak mě to proatě sáravotně neovládá. Frpím na chronickou rýmu už od dětství. Žití v USA je jiné než v Česku. Na pobřeží je vlhko a horko v létě, sime stu domů celkem bez sněhu, vyjímaje Aljasku a stát Maine. Vnitřem je velice suché, v létě hie, v zimě opravu sime. Sněhu je dostatek v Apalačském pohoří na východě, kde jsem se přechodně usadil teď a ve Skalistsk horách a v Sierra Ne vada kam se počasí přistí rek. Nikdy jsem takový tulák nebyl, ale tady me sať nou pálit paty, jen co slunce sařh a slunce trochu sařh je jarní vnduch. Pracetoval jsem toho už dost ve svém stáříčkém dšipu-rusím to zaklepat, zatím me nezochal nikde více, i když jsem ho mnohokrát znal 700 mil domů, což je asi 1000 km. Je to starý dobře postavený 8 válec, 3 litry žure, ale pracuje. Má se ptebra žije ve státě Massachusetts asi 20 mil od nejbližšího většího městečk skrátka na vankové a velice se mi to zalouvá. Ale ještě jsem nezalezl to správné místo, kde bych sapustil kořeny a postaral se o nějaké potomstvo. O dě včata by nebyla nouze, jen najít tu pravou, v čemž jsem neměl nikdy štěstí. Evropané jsou celkem vyhledávaný artiel pro sdejší lenivé Američanky. Protože nejsem ještě občanam U.S.A. - nemohu pracovat v lesnictví, což bych se kromě chtěl. Pracuji střídavě jako tesal, truhlář a v poslední době se mi dař nábytkářství. Trochu jsem se osamostatnil, ale problém jsou peníze. O nářadí t nouze nebyla-je celkem laciné, ale najít místo, kde si sařhít dílnu není legrce ce. Tak to plácám jak to jde s garáží. V zimě mám ale potíže, protože místní garáže stojí většinou vedle souku a vytápět takovou ratejnu by znamenalo prac vat jen na elektriku nebo plyn. Ale našiáci si nikdy nestěžují, tak proč bych měl já..... Myslím, že v desáku z let bych měl nábyť občanství a pak se můj život definitivně změni a bude více steady/stály//.

• ohoš list •

Co bych Vám napsal o Americe jako takové.
Je tu neskápná svoboda pro každého, kdo se chce chopit práce a peníze se dají někdy vydělat lehce, jindy těžce. Všude je chleba o dvou kůrkách a s tím vědomím jsem také emigroval. Jediná věc, která mi opravdu chybí je ohleduplnost. Kapitalismus je bezohledný, kde má peníze, může všechno koupit, zkoupit a snižít. To je velký problém americké přírody, která pomalu ale jistě nabývá evropských snečistánských rozměrů. Navíc organizace pro ochranu přírody a odvětví jako lesnictví nemá skoro žádnou moc, protože tyto instituce nedispomují penězi, tyto organizace jsou udržovány státem z daní a stát by se jich už dávno zbavil, nebyť lidé jako E.K. Saxon, John Muir a prezident Roosevelt - kteří přírodu opravdu milovali a usákobili národní parky. Máme jich tu hodně, ale to pořád nic neznamená. Lesy se strácejí lavinovitě rychlostí a nějaká obnova lesa nikoho nezajímá. Lescnictví je tu na velice nízké úrovni, co se týče práce a sabáhlých metod jako v Evropě. Tak tedy není všechno slato, co se třpytí nikde na světě.

V létě jsem namířeno do Britské Columbie v Kanadě, kde má můj kamarád a přítel Jaroslav Švestka, se kterým hovořím po telefonu každý měsíc. Chceme udělat expedici do kanadských lesů a jezer a máhýt zkušeností bývalých záleskářů tzv. "mountainmen" /muži z hor/. Přeji Vám do tohoto desetiletí hodně síly, sdruví a užívejte svobody. Rozpravte všechny co jsem znal a co jsou skauti - Dede Akela, Prás a j. Držím Vám palce, ať je scouting obnoven. Dočtal jsem český psaný Hokey od Bobří řeky - vydané v Německu - trochu čist jak bratři...

Josef.

Mám rád přírodu, neboť je taková samostatná, cílevědomá a moc toho nemůže. J. Suchý.

: ZE LADĚKOVSKÉ LUPAVY :

Když sávitáte do Klendů pod Čerchovem tak zjistíte, že ve sdájném kostele je Louikarova hrobka, ale byl tu i oddán v roce 1678 Jan Sladký Kosina se svou ženou Berotou. Kosinova smrt vlastně proslavila Louikara a jeho hrobku o které se mezi sdájnými chodskými lidmi šíří prapodivná pověst. Známý chodský spisovatel J. Š. Šaer už jako student žádal v minulém století o otevření Louikarovy hrobky. Sdájní farář však povolení nedal. Hrobka byla sice otevřena v roce 1853, ale žádný zápis se o tom nezanechal. Jednou byla hrobka otevřena až v listopadu 1945 - to uplynulo 250 let od smrti Kosiny a 249 let od smrti Louikara. "Do roka a do dne, volám já na Boží soudu." - volal podle pověsti Kosina na šibenici. Louikar zemřel 2. 11. 1696, raněm umrtvím. Do celého roka se tedy chyběly asi 4 týdny. Je otevření hrobky se zjistilo, že je asi 8 m dlouhá a 3,5 m široká. Je v ní 11 rakví, z toho 4 dětské. Louikarova rakev je dubová, medře natřená. Jeho tělo je balzamováno a zabaleno do tmavé hedvábné látky. Louikar byl asi 170 cm vysoký a měl podlouhlý obličej. Znatelná byla i jeho nasrálá paruka. Na každé straně Louikarovy rakve je náčinná nádeba. V jedné je - Louikarova sráca, ve druhé jeho vnitřnost. - Šastnáky otevření hrobky překvapilo, že postelka byla pokryta spoustou dřevěného kamene. Proč? Klendské děti, které se od svých rodičů a učitelů devídaly o příkeří, co se Louikar depouštěl na Chodech "hořely" touhou po pomstě. Cestou se školy sbíraly kaménky a básely je na "Louikara" větracím okénkem. Dvě řady byly z hrobky vyvezeny. - Na všech cestách, které vedly do Irhanova, nechaly Louikarovy dcery postavit Boží muka, aby zachránily duši svého otce. Prý neměl v hrobě pokoje a změnil se v ohnivého psa, štraří.

... Z archívu Rudolfa Svadiny ...

Zona kde si uváží provaz
na krt, sáh poše již ně-
koho, kdo mu jej utáhne .

KRÁMLÁ ŠÍPI - sibi kyvola

Můj život je hned plný nesází
na jeho záři dubea přichází
já vracím se do poválečných let
ady vycházel náš starý dobrý Vpřed

Já plný kvítek se klopou si dám
a říše Vontá tibe sebrukám
se střídá se berem vypravím
smáček potkám cestou Louna se já vím

pasivní kateřina buráčí
a široko má děvno po práci
já jen se vracím vyší pesti sám
neví co a děkem v kleci dčlet nám

ochotně slovně šidlo štětíně
tam šidlo sustil a eka květíně
tam šidlo šidlo šidlo šidlo šidlo
tam šidlo šidlo šidlo šidlo šidlo

co myslí řízy sami byli v nás
a štutý kvítek symbolem byl krás
co myslí řízy sami byli v nás
kde kopat studnu aby druhéj och pit

smáček jednou až jaro se navrátí
můj život říše Vontá obrátí
já svobodný a čistý pádu dál
a smáček bude ten kde se si smáčí

jak říše dubin a červenáček jdou
a šidlo nejst a šidlo metalou
že říše kyhloněka a dublinou
máji krásnou odapeckou krajinou

rozpoví: duj, duj, duj, jaro vítězná

DÁŠ ŠÍPI ZVONI - HOP HOP

svoje psaní spátky se nas vrátí
pošták neví kde má hledat má
smáček se závěs od vagonu nevoláti
kde jel na očích už určitě te zná

refrén: Jed jarem voní buď se boukání
dál šípy zvoní do říše spívání

latim neví kde takhle dráha kendeí
latim neví kde má osud vyklopeí
jesen jen talák co se střechě lehto loučí
kde to neand má těžko pochopí

KRÁMLÁ ŠÍPI - HOP HOP

dávna stonem vřesům proklatej
který v drápech má dábal sám
bílou přídí šalupa a v ruce
máji x ústům který zná

refrén:

Jen tři křise z bílýho kasačí
někdo do písku poskládal
slzy v očích měl a v ruce znava
lední deník co sám se něj psal

črvní křik má pod sebou jen hří
mumy pítí a rvačky jen
chřestat než přli kterým přejde
smic

smice-kázan a jačo Eden

Já bob Green vím jedně zjivony
štěkot psa volá kým jsem se on
druhá křik má a spíš pod zemí
že jsem falešný karty hrál

štetí křik smáček vyvolá jen vate
Patty Rogers tix dvou život v
svědčí má veče nich si křik
Recitativ:

smáček se chtěl modlit
vím, trestat je lížká
ale odpustit-božské
smáček má tedy bůh odpustí

refrén:

Jen tři křise z bílýho kasačí
jsem jim do písku poskládal
slzy v očích měl a v ruce znava
lední deník a v něm se jsem psal

Voko Zalesný má kolos klavy líté
Viděcky dejde ten kde se udrží
že má dlouhý cestě pedruný má evi
správněj nobce tyhle trable vydrí

jak ti dráha ptáju klidný spaní
nejsen zvyklý říkat slůvka nadev
vím že jinéj už se nad tebou teď
smiční
jen ti seand má ab všechno vypoví

... Ā . Ů Ā Ā ...

"Víš, kde je to Hagen?" zeptal se mě Dalík a divně se zašklebil, když jsme slézali s baterkami v rukouch do dřevěné stoly. "To snad byl za války nějaký dozorce vězňů," řekl jsem, "který tady ve stolách dělal letadla pro Němce. Je to už hodně dávno, ale on tu prý ve stolách ještě teď straší."

Dalík se zastavil a posvítil si baterkou sespoda na obličej. S tím bledem vypadal stráždělci. Pochmurně pronesl: "Jó, to je pravda. A praj, kdo se mu posmívá, tak toho Hagen zabije!" - Bylo už kolem půlnoci a vraceli

jeme se zpátky stolu na kemp. Bláto nám čvachtalo pod nohama. V noci nás ve stolách vědycky po zádech tak trochu báhali hrabenci a dnes to bylo obzvlášť silně, protože ten trepa mi připomněl Hagen. Byli jsme už šest kilometrů ve stole, když se pojednou Dalík na místě zastavil a k němu děsně vykřikl: "Hagane, ty bačkoro, já se tě nebojím vylet, ukáž se, ty kostroune!"

"Běž si to na ráno!" vykřikl jsem ho nervózně. Dalík viděl, že jsem se polekal a poškleboval se. Svítil si nas baterkou na ciferník a hačel.

Po několika dalších krocích na baterka zhasla. Mlčeně sákl a už nic nefikal. Nemohli jsme být daleko od vjezdu. Jel jsem první a nakrátko jsem uviděl tu bránu. Před námi byl čerstvý zával. "Vidíš, na to náš ty, ty blbče!" vykřikl jsem na Dalíka. "tu určitě našel Hagen. Musíme se vrátit."

Otočili jsme se a po dvaceti metrech jsme narazili na další zával. Úplně čerstvý. Před dvěma minutami tady ještě nebyl. Erdce se mi přestěhovalo do krůla a začal jsem frvát. Nevím na koho a nevím co. Rozběhl jsem se na druhou stranu, Dalík za mnou. Chvilku jsme zmateně v té vlně křoví báhali a snažili jsme se holejma rukama prohrabat ven.

Potem jsme vysílení padli do mokřého jíl. Dalík brečel a nahlas odprešoval Hagen. Myslel jsem, že se mi rozskočí hlava, že sešlím, když se na protilehlý konec náčeho vězení rozlila záře. V ní jsme rozpoznali obrysy uniformy. Kostava v uniformě.

Světlo bylo jasnější a postava vykročila trhavě k nám. Rozbyl jsem vězení, když jsem pod křídlem šepice roznesl lebku s živými očima.

Prohrabali se k nám až po dvou dnech, ale to už jsme byli mrtví. Ani si nepamatuju, jestli to bolelo.

Stráším teď od půlnoci do jedné s Hagenem a nejsem sám, je nás asi padesát. Každý má přidělenou nějakou část stoly, kterou pravidelně obchází.

Bláží se půlnoce, tak ano, prosím saluvte.

Sluška je sluška ...

Zlatý drapavec 85
Blíček.

By náš ale špinavý spacák, určitě jsi
do něj leš se špinavěma nohama.
Káče. - Mohy jsem měl čistý, ale kůže
byli samé bláto.

Na jedné z našich trempských alexin, se nám dostala do ruky stará mapa. Jedeme proto do lesů a tam nalézáme podivnou čestiprstou stopu. Je zde i padlá rozhledna s divoký prales. Poprvé zde také slyšíme hrozný svuk v podobě lišáckého nářku. S nastávající večerou scházíme dolů do vsi. Když nám sdejší lidé sdělují, že hora kde se vše tak záhadně odehrálo se své Ústředí hlava.

Eak tedy Ústředí hlava . To nám ještě ke všemu scházelo. To nastal ten hrozný nářek tak zřetelně pod rozpadlou rozhlednou, ještě teda budeme mít další - záhadu v hlavě. Co nás tedy ještě asi čeká za překvapení.

Lord se pootečil k maponesišovi Kobrovi a chvíli se s ním bavil. S několika vět jsem pochopil, že chce půjčit mapu. Bědkové kteří mu sdělili jméno hory, prý znají v lesích několik jesírek a slují, rádi je prý ukážou. Kobra chvíli váhal a pak mu mapa přece jen s batohu podal se slovy "rychle vrátit". Nikdo s nás nepřetestoval. Iřeba sdejší demorodci ještě něco zajímavého sjiť a nám to pomůže. Stále jsme se přeli, po čem je asi hora tak ponuré pojmenována. Co se tam asi stalo? Kde tam kdo samorožoval? Kde ví.

-Mapa zatím vsbuhla u stolu starců velké vřučení a velký zájem. I hospodský opustil svůj čep a octnul se u jejich stolu. Jako dravý pták se přehybal nad klubkem čunilů do mapy. Lord byl ve svém šivlu. Vyprávěl a vysvětloval, neseje zábrna. -"Zase mu to nějak nec kecí"- přehodil tom a všeci jsme mu dali se pravdu. Lord byl už prostě takovej. I když nikdy nebyl šéfem party, vždy si na něj rád hrál. Uměl barvitě vyprávět a svou řečí vždy dokázal zaujmout pro sebe potřebné posluchače. Kolikrát jsme ho museli odklídnout - to když jeho řeč se stála v neustálý proud slov a neměla konce. I tentokrát měl raději mlčet. Kobra proto vstal a šel ke stolu kde se tak živě diskutovalo. Mapu s celou svou sbalil a snova schoval do batohu. Na chvíli nastal klid. Chvíli jsme ještě v taverně heveřili a pak se rozhodli saplatit. Hospodský rychle sečetl útratu a pak se s našim rozhovořil o svém návrhu: -"Heři budeme si vyrovnaný - já vám vrátím peníze a přidám ještě stovku a za to mě necháte tu vaši potrhnanou mapu. Felik by vám za ní nikde nedal. Platí. - Ticho. - Bylo slyšet jen starý hodiny kukačky jak na stěně u kamen spokojeně předeu. Něco se asi stane... A taky je. Jako nám se do ticha našel náhlý křik Kobra. " Ne nikdy" To ne. Občasné podle ní a bez mapy... to by... ne to nejás. ". Bylo o mapě bez diskuzí rozhodnuto. Kobra byl prostě dobrý maponesiš. Hospodský ještě chvíli lademil a přemlouval, ale když se setkal u kašičky s nás s medarem protáhl svůj obličej a už dal pokoj. Když jsem odcházeli s hospodský ani nezaušel na pozdrav. - Nec stála nad krajem . Ted někde najít nocleh a v klidu se vyspat. Dáhle ná te na opačnou stranu od lesů kde jsme celý den bloudili. Tam se nám spát vůbec nechtělo - tam se jistě teď děje všci. Už jsme těch záhadů a záhad se celý den měli fakt dost. Prostě jsme chtěli na to vše na chvíli zapomenout a v klidu se někde vyspat. Před námi se zjevil v nedaleku svítící bod. Po chvíli jsme zjistili, že dole pod strání teče potok, nebo spíš malá říčka. To stavení na břehu je nájn. A kde se svítí, tam se i bydlí. Počít, že v téhle pustině nejeme sami, má dával posilu a hřál. Netrvalo dlouho a už jsme leželi. Spací vak: s naší tělesnou schránkou se narovnaly v jednu řadu. Spánek po kterém každý s nás toužil nepřicházel. Každý s nás ještě dlouhou chvíli ležel a v tichu přemýšlel o tomto divokém daji. Je stavení od říčky občas zabušela kráva a zase bylo ticho. Vážně - už jsme takhle dlouho neleželi naskládání vesle sebe. Snad jen při silném větru, kdy nás k sobě tlačila síla. To vše se se přes den událo te nás tlačilo blíž k sobě. Teple a klid. Za chvíli jsem slyšel jak kamarádi - spokojeně oddechují. Oči se zavíraly i mně. Spánek nás konečně porasil. - Zaušel - jak jinak taky, netrval dlouho. S blahodárného klidu noci, nás sdělil křik Toma. " Pozor, někde tady je - rychle vstávejte - chodí okolo. Úned jsme se vzpamatovali. Světlo baterek létalo nocí. Tom měl pravdu. V noci tady byl sloď. Po chvíli pátrání se zjistilo, že nás chybí dva hracáky. Všit je nebylo pro nečasné zleďje nic těžkého. Stačilo je jen sundat s větve, kam si je vždy přes noc věšme. Doplatili jsme za náš blběj svuk. Kdehda jich. Ale bert von dv batohy i když originál už se těžko schází, čekala nás horší správa o krádeži.

.....

....oteš...

Vinda zatím dělal jako blázen. Pořád dokola křičel "to byl jistě ten náhde se skal - ta šestiprstá nestvára" - Nakonec jsme ho společně uklidnili a zase se kraj uklidnil. Vřak do rána jsme nesavřeli oko. Neprve ráno nám kotr sdělil tu adrenající správu: "někde na ukredl šraok i s sapou" . to byla tedy rána. Byl s toho chudák celaj vedle, ale nikde na nic nepředhasoval. Škoda bylo i proviantu. - sledali jsme v zokré cestě nad náma šestiprstou stopu-stopu se skal. tak dalece nás vinda pobláznil. Ne nebyla tam. V blité cestě byla ale jiná obtisklá bota. Stopa starší boty velkého čísla, přetínala naši večerní - stopu. to byla visitka našeho kočního návštěvníka. tak tedy po tajemné šesti- přaté stopě se skal jsme zde sáli další záhadnou šlépěj. to jsou věci. s kotrem vůbec nebyla řeč-tak hluboce ho vřala stráža sapy. Pomalu jsme začali belit terny a očima bloudili po křevinách-nasleduje li nás náhde. Velce pomal končilo, a tak jsme se museli přisunout k železniční trati. byl to teda perno- vikend. Vřak uvidine se za tři váš vřai.

.....pokračování příště

HOUBY _ MOUBY _ MOUBY - MOUBY _ MOUBY _ MOUBY _ MOUBY _ MOUBY _ MOUBY _ MOU
 54st.7.

I letos jak je již tradicí vyhláškujeme pro všechny kamarády i štenáře naši soustě o "P R V S J M O J A R S K O M K I D A Ů - Vyhrává ten kdo jako první přinese pravého křiba na alesina na ŽAKŠVEN a nebo k rukám kamaráda S K O HAIKO . Krvní omm je placka a ještě jedno překvapení. Štastaj houbolev

JAK TO BYLO NIKDE : KDO VYHRÁL?

1987-	kamarád JARDA	F.O.Č.M.	19.5.
1988-	" JARDA	F.O.Č.M.	20.5
1989-	" LIL	F.O.Č.M.	24.5

KDO MUDN AŇI LĚTOS V LOUV RYCHLEJŠÍ?

RESEPT: MOUBOVŠ ŠIVARKY. RESEPT.

Čištění tvrdé křiby, křemenáče apod. rekreguje na krabí kusy, vhodíme na omátek/olej/ a necháme smažit, až se z nich ušleají šivarcky- NESEKAT ...

V poslední době se vášně uvážuje, že dojde k náhde sběru některých druhů hub. Ochranu si vyžadují houby jako je zárankovec čísařský, ohnivce žariatevř nebo stročekovec kyjevité. Vřacná je také bedlevice slatá. lidé si vůbec neuvědomují význam hub na naší planetě. Houby se nehodí jen do polévek a omáček. Když jich zeres- kládaly by se odumřelé organismy a se by se pokryla vrstvou organické hmoty místo humusu. Zkrátka nebyt hub, tak by na naší planetě odumřel postupně život.

MŠI rád jihočeskou krajinu-lidi-les a houby- Mistr. Jiří KUBIČKA .

ten kdo se zajímá o houby má ve své knihovně jistě mnoho atlasů hub a jistě tam nechytí knihy od bývalého doktora s šretivina J. Kubičky. Jasmuje se - Jedovaté houby a vyšla v roce 1980. Byla přeložena a vydána v několika svě- tevřech jazycích. Doktor Kubička byl opravdu velký znalec hub a i dobrý lékař. Nikdy nebyl členem MŠO a proto byl neprávem mnohokrát přehlížen. Zemřel náhle ve věku 72 let-9. ledna -roku 1985.

S M O R FOK

Slunce se kloní se obzor
 u nás je zima měsio šnar.
 las vyjeli jsme v les ven
 do našich plání, na vandr jen.
 Ene kdesi v dáli za nořem
 je také sima, ale je tam čas
 Eam svítí hvězdy-jihai křib
 o téhle smi ty jenom saiš.

